L’ombra de seda vermella

Vaig tornar de veure la meva mare a l’hospital, la pobre estava passant per una malaltia molt greu però sempre li alegrava el dia bueno jo i el meu fill que fa que inclòs en el dia més gris surti el sol. A la meva mare li encanta teixir, cosir i tot el que estigui relacionat amb la sastreria i al meu fill li encanta escoltar-la, ell podria estar hores escoltant-la parlant de nusos, teles, tipus de punts i costures. Ell intenta aprendre però com ella no te casi mobilitat, ademés de totes les teràpies que ha de fer, i últimament li han detectat un problema,que jo ja en tenia conciencia des de fa molt de temps,de que cada vegada que la visito en recorda menys del que va fer i qui és. Llavors, cada vegada que el meu fill progressava una mica, el guardava per ensenyar-li la propera vegada que la vegem perquè, desafortunadament, només podem veure-la un cop cada dues setmanes degut als tractaments de la seva enfermetat, tenia varies sessions de fisioteràpia, quimioteràpia i anàlisis a la setmana i el poc temps lliure que tenia el passava amb nosaltres. Avui, l’hora de visita s’estava acaban quan la meva mare ens va parar. “Crec que ha arribat el moment” va dir ella sortint unes tisores de darrera del coixì. Estaven fetas de fusta i tenien forma d’ocell, les fulles similaven el bec i el mànec estava tallat en relleu formant unes plomes. “Han passat de generació en generació, ara et toca a tu…” va continuar ella, jo vaig estendre les dos mans. Un raig de sòl va il·luminar les tisores divinament, “net meu” va acabar dient deposant-les en les mans del meu fill. Ell la va abraçar i jo li vaig dedicar una sonrisa cordial. Estava creuant el llindar de la porta quan ella em va aturar, vaig dir de esperar al meu fill donant-li un petó a la front:

-Que pasa? Vaig demanar intentant sonar tranquila

-Has de cuidar aquesta relíquia. Va dir ella amb un fil de veu

-I per què m’ho dius a mi i no a ell?

-Encara n’és només un nen, no entén d’aquestes coses. El seu ritme cardíac va pujar

-Però si és capaç de portar-les? el meu to de veu va pujar

-Ell està destinat a portarles, tu ja tens la casa, a més tu no podries… molts “bips” van començar a pitar molt fort i constant i una alarma va començar a sonar

-Que no podria?! Mai estas satisfeta amb mi! Res del que faig és suficient per a tu!

-Filla, jo… De sobte van entrar els infermers corrent, dient coses com “inestable” i “crític”.

La meva mare va gritar un últim “protegiu-les!” abans de que em fessin fora de l’habitació. La recepcionista em va dir que ella ja estava estable. A casa, a l’hora de sopar, el meu fill estava jugant amb les tisores a taula i ja li havia dit de guardar-les dues vegades, llavors li vaig demanar de les donar-me,ell va protestar “però son meves, l’a l’avia” però alguna cosa en la meva mirada el va callar. Quan les vaig agafar, de sobte, la vista se’m va nublar y una successió d’imatges se’m va venir al cap. Era la meva infància, a l'època on jo també estava obsessionada amb la costura i feia “obres d’art” com les del meu fill amb la diferència que la meva mare sempre estava ocupada amb la màquina de cosir ella era sastre i estava hasta el coll de comandes gairebé mai tenia temps de elogiar-les o mirar-les si tan sols i potser estava molt consumida per les seves idees però en les rares ocasions en les que si percebia les meves obres, les criticava i corregia amb una gentilesa gelida absenta de tacte, almenys als meus ulls de nena petita que plorava fent la propera “gran obra mestra” cuidant cada detall perquè sigui la més perfecta possible. Un sentiment de impotencia es va apoderar del meu cos. De sobte la vista se'm va aclarar i vaig sentir un dolor punxant a les mans, estava a terra davant les tisores, destrozades, el meu fill estava en un racó plorant, vaig apresurar-me cap a ell per calmar-lo. Vaig entrar a la meu dormitori deixant les peces de fusta que abans conformaven un ocell damunt de l'escriptori, em vaig posar el pijama i vaig posar-me a dormir. Aquella nit vaig tindre una pesadilla, era petita i fugia de una ombra gegant amb les tisores a les mans, creuant per un passadís fet de miralls amb un efecte caleidoscopic distorsionat, quan jo mirava cap a la dreta el meu reflex em tornava la mirada, de sobte vaig tropessar, no podia continuar corrent llavors vaig tancar el ulls, vaig prendre alè i vaig abalançar-me cap a l’ombra empunyant les tisores, allò va cridar i es va allunyar. L'endemà al matí vaig despertar amb mal de cap i de cames, el primer que em va cridar l’atenció van ser les tisores, estaven reparades però diferents la fusta era més fosca i on s’avia fragmentat, hi havia fil vermell connectant les fissures. Estranyada, vaig pujar les escales per demanar el meu fill i abans de que hagués pogut trucar la porta ell va sortir corrent alçant la seva última invenció, una samarreta a quadres de botons. La vaig contemplar, era perfecta com les de la meva mare, el vaig aixecar abraçant-lo:

-Ooooooooh que bonic, com l'has feta?

-m'ha ensenyat l’àvia. Va respondre somrient

-Quan que no me'n recordo?

-Jajajajaja, aquesta nit, tu no estaves.

-A molt bé, aprofitant, has entrat a al meu dormitori i has agafat les tisores?

-No, he estat tota la nit fent això amb l'àvia.

Estava molt confosa, com podia la meva mare haver ajudat el meu fill si ella era a l'hospital? i, el que em tenia més preocupada, qui o que havia reparat les tisores? Aquestes idees van estar girant al meu cap tot el dia, mentre netejava la casa, cada habitació em recordava a un moment de la meva infantesa els dormitoris, un en el que em donava un petó de bona nit i l'altre on estava hores esperant a que acabes de cosir per mostrar les meves creacions, la cuina, on els seus dots culinaris em feien bavejar, el saló, on feia les meves obres i el lavabo, on plorava mentre em banyava. Ja estava somiant quan un estrèpit va fer que obris els ulls, estava de peu amb les tisores a la mà i el escriptori estava bolcat al terra, quan m'ajupia per aixecar-ho vaig veure que hi havia un mini passadís, de sobte un soroll va fer que gires el meu cap cap al raco al costat del meu llit hi era aquella ombra imponent, vaig buscar amb la mirada la porta del dormitori no hi era i, per instincte vaig saltar al passadís. Era com un tobogan que anava sota terra que s'aturava on començaven unes escales de cargol, baixant un tram vaig escoltar "la cosa" gritar. Ja havia perdut la noció del temps baixant les escales quan vaig arribar a un magatzem ple de fils vermells vaig estar un moment processant quan els passos de "la cosa" retumbant per les escales. Em vaig escabujir pel magatzem i la vaig veure entrant agafada al sostre, havia de cobrir-me. Finalment, vaig arribar al mig de l'habitació, hi havia una taula i damunt estava la màquina de cosir de la meva mare radiant, mai no se m'havia permet apropar-mi tant, ella se l'havia endur quan la van traslladat a l'hospital on tampoc ens deixava utilitzar-la. Em vaig amagar sota la taula, tot era quiet i el soroll de l'únic focus que il·luminaba la màquina de cosir semblava un crit enmig de la peça, es va tancar, tot estaba a oscuras. Vaig sentir com les seves mans es van posar en la meva espatlla, eren llargues, fines, fredes, mortes, van començar a baixar passant pels meus braços fins a les mans i van agafar les tisores, no vaig forcejar, estava paralitzada. Vaig tancar els ulls, vaig sentir com les fulles travessant-me la pell, desgarrant els músculs, trencant ossos i cortant organs. Em vaig levantar cridant d'un salt, tocant-me l'espatlla, "era només una pesadilla" vaig pensar. A

l’entrada del dormitori hi era el meu fill sostenint otra peça de ropa millor que la de el dia anterior, el vaig prendre i vam sortir pitant rumb a l’hospital. Em vaig dirigir a la recepcionista:

-Vull parlar amb la meva mare.

-Avui no s’accepten…

-És urgent!

-D’accord, però no crec que li agradi. Va dir la recepcionista reconeixen-me

-Ja se que vam tenir una petita disputa però…

-El metge vol parlar amb vostè.

Era morta, el dia que tot això va començar. Ens van donar l'herència, tota la seva experiència com a sastre en llibres, un munt de fils, llanes i teles, la seva màquina de cosir i al fons del tot un àlbum de fotos de totes les peces que alguna vegada havia fet quan era petita, al final de totes les pàgines, hi havia una nota “no passa res, estava escrit que passaria, t’estimo amb tot el meu cor”. Se'm va sortir una lagrima:

-Moltes gràcies. vaig agrair al metge

-Agraïu a ella, per cert la policia vol parlar amb vostè

-I això?

-La pobre de la seva mare va ser assassinada, la van trobar amb els ulls, boca, fosses nasals i múltiples ferides punxos tallants, fetes amb un arma no identificada, al llarg de l’espatlla cosides amb un fil vermell.